

1. Att hitta hem

Besticken skramlade mot porslinet. Mamma pratade på om något obetydligt som hennes kollega hade sagt på det senaste zoom-mötet. Pappa försökte se intresserad ut, men hans nickningar och hummanden övertygade inte mig. Min 14-åriga lillebror, Wille, satt bara och petade i maten. Mamma hade lagat köttfärslimpa.

Vi är en vanlig familj. En vanlig svennefamilj i en stor villa. Allt är så vanligt det kan bli, förutom jag. Jag är inte en vanlig tjej som gillar smink, killar och att ta en fika med vännerna. Jag är inte en vanlig kille som gillar sport, bilar och datorspel. Jag kommer aldrig bli något av dessa saker.

Pappa frågade vilken tid jag skulle börja imorgon, och mamma svarade direkt. ”Hon börjar klockan nio.”

”Hon.”

Mitt hjärta började genast bulta, och jag kände hur det tjocknade i halsen. Jag börjar alltid gråta när jag blir arg. Mina händer började skaka, besticken skramlade nu ännu mer. Stolen föll bakåt när jag hastigt reste mig upp. ”Vad gör du?!” sa pappa. ”Det var inte gott. Ser ni inte det eller? Varken jag eller Wille kan äta en jävla tugga utan att få kväljningar!” Alla såg chockade ut. Jag ljög ju inte, men det var inte därför jag var arg. Jag visste ju att mamma försökte sluta beställa så mycket från Foodora, försökte ta upp matlagningen igen.

När jag sa till min familj att jag ville bli kallad för hen så skrattade de åt mig. Mamma sa att det är löjligt, att jag alltid kommer vara deras lilla dotter. Pappa instämde och sa att alla hormoner bara gör mig förvirrad. Självklart är jag förvirrad, men det jag vet är att jag inte är en tjej. Jag blir illamående när jag ser mig i spegeln, för jag vet att det inte är rätt. Min kropp är fel, det är inte där jag borde vara.

När jag vaknade så såg jag på mobilen att klockan redan var kvart över nio. Fan, fan, fan, fan. Jag hade ju börjat. Helvete. Jag sprang till skolan i hopp om att inte missa hela första lektionen, men det gjorde jag ändå. Andra lektionen var idrott. Jag var redan genomblöt efter löprundan till skolan, och nu det här. Jag visste att jag måste duscha. Jag stod utanför dörren in till tjejernas omklädningsrum. Kjolen på den lilla gubben såg större ut nu än någonsin. Jag tog ett djupt andetag och gick in. Skärpet satt tajt runt min midja, det ville verkligen inte bli uppknäppt. Jag struntade i alla flyktinstinkter jag kände och gick bara in i duschen. Jag blundade när jag gick förbi den stora spegeln i omklädningsrummet, på väg in på toaletten. Mina revben var beprydda med röda märken, jag hade alltid ont. Jag tog upp den stora rullen bandage och lindade det runt min överkropp ännu en gång. Smärtan var genomträngande. Jag tog på mig mina för stora kläder och pustade ut.

Väl på mentorstiden satte jag mig bredvid min kompis Aaron. Han förstod mig, och var den enda som accepterade mig. Vi småpratade lite innan min mentor startade lektionen. ”God förmiddag! Idag blir det en ganska stor förändring för oss på skolan. Detta är ett beslut som skolledningen har tagit och ingenting jag kan säga till om. Rektorn har alltså beslutat att vi ska börja med skoluniformer från och med idag, så ni får nu komma fram och hämta två uppsättningar i rätt storlek, och sedan byta om!”

Alla hade bytt om, men jag hade bara stirrat på den rutiga kjolen jag hade fått av min mentor i en kvart. Aldrig att jag sätter på mig den. Aaron stod bredvid mig iklädd slips och allt. Varför kunde jag inte bara fått se ut som honom? "Nick? Är du okej?" sa han. Varför skulle jag vara okej? Jag skulle aldrig bli okej. Inte när jag såg ut så här. Inte när jag var jag. "Mm", svarade jag, med ett suckande. Jag började andas okontrollerat. En svettdroppe rann längs min ryggrad. Jag gick ut från klassrummet, in på toaletten. Jag satte mig på toalocket och blundade, försökte att föreställa mig att jag var helt ensam i hela världen. Trycket över bröstet försvann inte. Jag var rädd. Rädd för att alla alltid skulle se mig som tjej. Rädd för att jag aldrig skulle må bättre. Mina armar var fyllda med arga streck som påminde mig om hur det var mitt fel. Varför kunde jag inte bara vara som alla andra?

Dörren stängdes bakom mig när jag gick ut från toaletten. Aaron stod utanför och väntade på mig. "Du kan få en av mina uniformer om du vill", sa han och log på det sättet bara han kan. "Jag behöver ju ändå bara en", fortsatte han. "Tack." sa jag och kramade honom. Jag gick tillbaka in på toan och satte på mig kläderna med ett leende. Jag såg faktiskt ganska stilig ut.

Efter lunchen gick jag och Aaron mot skåpen. Vi skrattade åt hur snobbiga alla såg ut i sina nya uniformer, det var som taget ur en brittisk serie. När vi gick mot nästa lektion så sprang rektorn ikapp mig. "Nicole? Kan jag få prata med dig? Följ med mig till mitt kontor", sa hon och log. "Okej?" sa jag och följde efter. Rektorns kontor var rent. Nästan kliniskt rent. Väggarna var vinröda och fyllda med diplom. Jag satte mig i fåtöljen framför henne. "Det finns en anledning till att vi har en speciell uniform för flickor och en speciell uniform för pojkar. Vår skola behöver struktur. Vi på Engelska skolan måste visa att vi håller en hög standard. Jag förstår att du inte vill göra en scen, du är ju en smart tjej. Därför kräver jag att du sätter på dig din egen uniform." sa hon och log. "Förstått?" Hon kollade på mig med höjda ögonbryn. Jag var mållös. "Jag är inte en tjej." sa jag kort. "Ursäkta?" sa hon. "Jag är inte en tjej" sa jag, högt och tydligt. Hon skrattade. "Och jag är Joe Biden! Sluta tramsa dig, man kan inte bara bestämma vem man vill vara." Hon räckte mig skoluniformen och sa åt mig att byta om.

Jag sprang hemåt, gråtande. Allt jag ville var att komma hem till ett hem som accepterade mig för den jag var, att ligga i min mammas famn, att hon skulle torka mina tårar och säga att allt skulle bli bra. Området vi bodde i var fint. Vita, nybyggda hus stod prydligt uppradade längs gatorna. Det var bara en fasad. "Jag är hemma." sa jag. Tårarna rann längst mina kinder. Mamma kom ut från vardagsrummet. "Jag hörde att ni fått skoluniformer!" Hon synade mig uppifrån och ner. "Varför har du inte flickornas uniform på dig?" Hon såg nu arg ut. "För att jag inte är en flicka? Vad är det som är så svårt att förstå?!" skrek jag, kastade ryggsäcken på golvet och sprang mot mitt rum. Pappa kom då också ut från vardagsrummet och stoppade mig. "Varför skriker ni? Jag var i ett möte!" Han lät irriterad. "Nicole håller på och tjarar om sina uppmärksamhetssökande genusproblem nu igen." sa mamma. Pappa såg på mig och suckade. "Vad har vi gjort för fel?" sa han. Jag puttade mig förbi honom, gick in på mitt rum.

De hade rätt. Jag är fel. Var jag än går skapar jag problem. Min kropp är inte rätt. Jag önskar jag kunde flytta, men det kan jag inte. Jag måste renovera allt; mitt hår, min ansiktsform, mina höfter. Till och med mina händer är för feminina. Jag kan inte känna mig hemma någonstans, för jag är inte hemma i mig själv.

Efter ett tag hörde jag mjuka knackningar på min dörr. "Låt mig vara!" skrek jag som svar. "Nick? Det är Wille." Han tvekade lite. "Får jag komma in?" fortsatte han. Det var första gången någon i min familj hade använt mitt rätta namn. "Kom in." sa jag. Wille öppnade

dörren och satte sig på sängkanten. ”Förlåt för att jag inte har kallat dig för hen och Nick och så, och för att jag inte sagt åt mamma och pappa. Det har tagit ett tag för mig att förstå att jag inte har en syster. Förlåter du mig?” Jag nickade. En värme fyllde hela min kropp. Wille hade varit min bästa vän hela vår barndom, men vi hade glidit isär när han inte accepterade mig när jag kom ut för ett år sedan. Tryggheten jag en gång hade känt med honom kom tillbaka. Han tog min hand och drog med mig ut till köket, där mamma och pappa satt och åt kvällsfika. ”Nick är inte er dotter och kommer aldrig vara det. Så länge ni inte kan acceptera det faktumet så är jag inte heller er son, för jag vill inte ha föräldrar som betar sig som skit mot mitt syskon.” Han log mot mig, och jag log tillbaka. Jag visste att med Willes hjälp så kommer jag att någon gång äntligen hitta hem.